DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel IX. ZATURDAG den 23sten JUNY, 1821. N. 25.

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven by WILLIAM LEE, *Drukker voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden.*

Den 21sten Juny 1821.

GOUVERNEMENTS WISSELS.

DE Raad Contrarolleur der Financien, zal op autorisatie van Zyne Excellentie P. R. Cantz'laar, Gouverneur dezes en onderhoorige eilanden. enz enz. enz. by inschryving aan de meestbiedende verkoopen: Wisselbrieven in Hollandsch Courant, ten bedrage van 3800 Pezos van Achtten, voor Militaire tractementen en soldyen over de maand Juny, te trekken door Zyne Excellentie den Gouverneur voornoemd, op, en betaalbaar by het Ministerie voor het Publieke Onderwys, de Nationale Nyverheid en de Kolonien in 'sGravenhage, alle op twee maanden na zigt.

De betaling voor de te verkoopene Wissels zal moeten geschieden de eene helft in zilver of-klein geld, en de andere in bewyzen van enkelde Johannissen.

De inlevering der Billetten van inschryving zal plaats kunnen hebben van heden af, tot uiterlyk op den 2sten der volgende maand July voor 12 ure, terwyl het antwoord op dezelve den 3den daaraanvolgende zal gegeven worden.

De Raad Contr. der Fin. voornoemd,

NUBOER.

Den 14den Juny 1821.

WAARSCHOUWING.

DE ondergeteekende vindt zich verplizt, de gebrekige belastingschuldigen van Hoofd en Familie Gelden over den eersten termyn van dit jaar, opteroepen en aantemanen, om de door hen verschuldigde belasting vóór het einde dezer maand te komen afbetalen, aangezien er eene lyst van al de rekeningen voor die belasting, welke op dien datum nog onbetaald mogten zyn. op primo July aanstaande aan den Heer Raad Fiscaal zal worden ter hand gesteld, ten einde de onwilligen door regtsmiddelen tot de voldoening daarvan te noodzaken.

De Hoofd Ontvanger dezer Kolonie.

C. L. VAN UYTRECHT.

Fiscaal's Kantoor, den 21sten Juny 1821.

DE ondergeteekende als daartoe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gequalificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Broden voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden als:

De Fransche Broden 13, en

De Ronde Broden 19 oncen.

Op pœne als by publicatie is gestatueerd,

Per order van den Raad Fiscaal,

SALOMON BULTE, Eerste Klerk.

Para vender en la Imprenta.

LETRAS DE CAMBIO, y CONOCIMIENTOS, en la lengua Española.

MANIFEST

Aan de inwoners van Venezuela, door den Veld Maarschalk Don Miguel de la Torre, Generaal en Chef van de expeditionaire armee van het vaste land, over de voortzetting van den oorlog.

(Het vervolg van onze laatste.)

Intusschen kwamen de heeren Revenga en Echeveria in deze hoofdstad aan, en begonnen hunne noodzakelyke onderhandelingen voor den nieuwen wapenstilstand, door Z. E. den president voorgesteld; en zy vonden ons gedrag dat van vryemannen toebehoorende aan eene groote natie, en aan een edelmoedig en openhartig volk. Onder deze omstandigheden, ontving ik de volgende officieele communicatie van generaal Bolivar:

"Republiek van Columbia. Simon Bolivar. Verlosser en President van de Republiek, Generaal en Chef van de Armee, &c. &c. &c.

"Algemeen hoofd kwartier, San Josef de Cucuta, den 19den Feb 1821 – 11de.

"*Zeer Doorluchtig Heer!* - De omwenteling van het gouvernement, het garnisoen, de cabildo en het volk van Maracaybo, om zich van de Spaansche heerschappy te ontdoen, heeft eene vraag tusschen onze respective gouvernementen doen ontstaan, welke waarschynelyk moeyelyk en gevaarlyk is, maar welke gemakkelyk zal opgelost worden, indien dezelve door regt en geregtigheid beslist wordt. Ik zal beginnen met onbewimpeld staande te houden, dat ik afgekeurd heb den intogt van den kommandant Heras, in die stad, die in krygsraad zal betrokken worden, daar hy zyne magt te ver getrokken heeft, zonder het besluit van zyn kommandant en chef aftewachten, om een grondgebied, dat aan Spanje ten tyde der ophouding van de vyandelykheden toebehoorde, onder de bescherming van de wapenen der republiek te nemen.

"De protesten en redenen afgekondigd in de acte, geteekend te Maracaybo op den 28sten January, waarop deze stad haar besluit gevestigd heeft, spreken myn gouvernement vry van alle lasten, aangaande de vrywillige voorbrenging van dit besluit, en verdryven allen zweem van kwade trouw of inbreuk op den wapenstilstand aan onze zyde. Het gouvernement van Columbia konde niet en behoorde niet aantemoedigen de dispotitien van dat volk, tegen deszelfs bestuurders. Het konde niet noch behoorde zich niet te bemoeyen met hunne klagten, noch over derzelver regtvaardigheid te oordeelen. en konde niet, noch bezat het vermogen niet, om de uitwerkselen van deszelfs wraak voor te komen, te bedwingen of te dempen. Dus geloof ik, dat geen billyke klagt kan gedaan worden, zelfs niet aangaande de acte van opstand, en dat de eenige schynbare beweegreden van eene schending bestant in de onbedachte maatregelen van kommandant Heras. Daarom zal ik my hiertoe alleen bepalen, verklarende aan U. E de grondbeginselen, welke myn gouvernement regtvaardigen, en hetzelve onder de noodzakelykheid plaatsen, om dit staande te houden; echter verzoek ik U. E. optemerken, dat daar regtvaardigheid en regt de basis hiervan zyn, waarop de beslissing moet steunen, myne mededeeling zich alleenlyk bepaalt, om deze grondstelling te bewyzen, zonder iets te beslissen, tot dat wy onderling elkander verklaard en verstaan hebben.

"Uwe excellentie is ontwaar, dat tusschen twee oorlogende natien, het algemeene menschelyke regt uitgeoefend wordt, waar geen verbond of byzondere traktaten bestaan, maar wanneer deze daargesteld zyn, is het slechts hunne letterlyke zin; die moet waargenomen worden. terwyl alles als geoorloofd aangemerkt wordt, hetwelk daarin niet verboden wordt; dit grondbeginsel wordt striktelyk toegepast. wanneer de oorlog tusschen twee geconstitueerde natien niet bestond, maar slechts tusschen volkeren, welke zich onttrokken hebben van hunne oude associatien, om eene andere nieuwe te vormen. Z. E is ook ontwaar, dat tusschen Spanje en Columbia geene andere traktaten kunnen worden aangegaan, dan die van den wapenstilstand, en de regeling van den oorlog, en deze is de standaard, waaraan wy ons moeten houden. daar gedurende de lange voortduring van het verschil, geen der beide volkeren zich aan eenig regt verbonden dachten. Het verdrag te Truxillo behelst geen beding hoegenaamd, waarby wy beroofd worden van het regt om hem of hen, die onder het gouvernement van Columbia wyk zoeken, te beschermen. In het tegendeel, onze onderhandelaars hebben het grondbeginsel tegen dat der Spaansche ondersthreagd, waarop wy het vermogen behouden. om te ontvangen en te beschermen alle de gene die onze zaak omhelsen; hiervan is geene melding in den wapenstilstand gemaakt, als vereischt wordt door Z. E den graaf van Carthagena, wegens de teruggezending van overloopers of misnoegden; de wapenstilstand verbiedt wezenlyk niets anders dan het overschreden van onze territorien.

"Dit grondbeginsel daargesteld zynde, blyft slechts over om te bepalen of het inbezitnemen van Maracaybo, door eene magt van Columbianen, een inval in het Spaansche grondgebied is of niet. Ten dien einde moeten wy eerst overeenkomen, dat onzen tegenwoordigen staat van oorlog volstrekt met den wapenstilstand niet veranderd is: dat een staat van vrede, zeer met dien eener opschorting der vyandelykheden verschilt, welke in dit laatste geval, slechts voor eenen tyd een gedeelte van deszelfs akelighe den verliest: en laatstelyk, dat het traktaat van den wapenstilstand in geenen deele het geheel van onze respective territorien waarborgt; eene meest byzondere omstandigheid. welke gemeenlyk de traktaten van vrede onderscheidt en den aard er van beschryft

"Het geschrift, welke ik de eer heb U. E. in te sluiten, is het afschrift van een dokument, dat onwraakbaarst, vrywillig, statig en plegtig is, waar door de wil van een volk mag uitgedrukt worden. De inwoners van Maracaybo hebben daarin, op den 28sten January laatstleden, hunne volstrekste vrydom en onafhankelykheid van het Spaansche gouvernement afgekondigd, en noch Columbia, noch het andere gedeelte van Amerika, welke tegen Spanje in oorlog is, hebben een beter regt of grond, dan zy, tot het opvatten der wapens, om als eene natie erkend te worden. Indien Columbia en de andere oorlogande gedeeltens van Amerika, byzondere volkeren zyn, en niet kunnen aangemerkt worden als een gedeelte van de Spaansche monarchie, om dat de bezittelyke regten van Spanje in Amerika niet anders zyn dan die van magt en verovering. welke daarom ophouden eenige uitwerkselen te hebben, zoodra als het bezit zelfs ophoudt te bestaan. Maracaybo, geplaatst in dezelfde situatie, hield op, sedert den 28sten January. Spaansch domein goed te zyn; toen de troepen van Columbia, hetzelve bezettedeb, beschouwden zy deze stad als buiten de Spaansche wetten, en niet meer een gedeelte dier natie uitmakende, waartoe U. E. behoort; het stond dus vry eene eigen vorm van regering te verkiezen, of zich zelf by eenige natie intelyven, als met hunne belangen best zoude stroken.— Het regt der menschheid gaf Columbia het gezag, om dat volk toetelaten en intelyven, of ten minsten, met hen eene gemeenschap daarstellen, van welken aard het moge zyn. Spanje zelve heeft dit regt, niet lang geleden, door een stellig besluit, geheiligd, dat nog schandelyker door deszelfs maatregelen en omstandigheden was. Ik meen de bezitneming van Monte Video, en het oostenlyke gedeelte van de rivier La Plate, door de wapenen van den koning van Braziliën Braziliën, niet in oorlog zynde, maar in vrede en vriendschap met Spanje, erkennende en gewaarborgd hebbende de onschendbaarheid van de Spaansche monarchie, overviel en nam bezit van dat gedeelte van de rivier La Plata, en behield hetzelve in weerwil van alle betogingen van Spanje, die echter, hare traktaten niet voor geschonden achtte, noch de tusschen twee natiën bestaande eensgezindheid als verbroken beschouwde. Braziliën onderschraagt de regtvaardiging van hare maatregels, op geene andere gronden dan dat het in bezit genomene grondgebied, afgezonderd was van Spanje, en een byzonder volk uitmaakte. Ik moet het U E. herhalen, en voorhouden het groote bestaande verschil tusschen twee in vriendschap, en twee in oorlog zynde magten, welke laatste hardnekkiglyk vechten, zonder zich aan geene der banden van het voorafgaande verschil te bekreunen, en dezelve als nul en van geene waarde achten, en het groote verschil dat er bestaat, tusschen het in bezit nemen van een land, door den wil en dringende uitnodiging van deszelfs inwoners, gelyk het het geval was met Columbia in dit vraagstuk en het in bezit nemen door magt en tegen den wil en wederstand van de bezitters; en tegen de regten van twee vriendschappelyke natiën, gelyk Buenos Ayres en Spanje, in het geval van Braziliën waren; en indien deze hier by hare plegtige traktaten van vrede en guarantie met Spanje niet geschonden heeft, noch reden tot oorlog gaf, hoe zal het gezegd worden, dat den wapenstilstand te Truxillo verbroken is, door een daad onvergelykelyk minder ernstig? Het onderlinge gedrag der volkeren is dat gene, hetwelk het regt der menschen doet bestaan, en dat van Braziliën en Spanje vormt, die hunne betogingen in onderhandelingen bepalen, en niet in vyandelykheden, is een standaard, waardoor de onze geoordeeld en door reden en billykheid, en niet door wapenen, beslist moet worden.

"Maar indien geene van deze overwegingen voldoende zyn, om U. E. te overtuigen van de wettigheid van myn regt om Maracaybo te beschermen, wil ik een middel by de hand nemen, welke in andere gevallen algemeen toegejuicht werd. Laat ons eenige wederzydsche regters benoemen, en by hunne beslissing berusten. Wat my aangaat, ik zal myn woord, te St. Anna gegeven, vervullen: Ik beroep my op brigadier Correa.

"Maar vooraf moet ik U op eene stellige en duidelyke wyze vragen; 1ste. Indien ingeval van eene wygering aan onzen kant, om Maracaybo aan U. E. weder te geven, zal er eene verbreking van den wapenstilstand voor de expiratie van den bepaalden tyd plaats hebben? 2de. Als er 40 dagen kennis zal gegeven worden of zal de vyandelykheden ten eersten beginnen zonder eenige kennisgeving? 3de. Of de 40 dagen zal gerekend worden, van den dag der kennis geving, of wanneer het ontvangen is? 4de. Of men gehouden zal zyn aan alle de kommandanten van de verschillende korpsen en divisien, dezelfde kennis te geven, of aan den generaal en chef?

"Myn gedrag zal zoo wel in Venezuela, Cundinamarca, als in Quito door U bestierd worden.

"God beware U. E. vele jaren.

"BOLIVAR"

"Aan zyne excellentie Don Miguel de la Torre, generaal en chef van de expeditionaire armee van de kust."

(Het vervolg hierna.)

PUBLICATIE.

WY PAULUS ROELOFF CANTZ'LAAR, Ridder der Orde van den Nederlandschen Leeuw, Schoutbÿnacht in dienst van Zÿne Majesteit den Koning der Nederlanden, Gouverneur van Curaçao en onderhoorige Eilanden Bonaire en Aruba, en Opperbevelhebber van de Land en Zeemagt aldaar, &c. &c &c.

Allen den genen die deze zullen zien ofte hooren lezen, salut! doen te weten:

Dat goedgevonden en verstaan is:

Te gelasten, zoo als bÿ deze wordt gelast: dat de drie Corpsen van de gewapende Burgermagt, bestaande uit de bewoners van het stads district, en wel namelÿk van de Willemstad, de Overzÿde der haven, Pietermaaÿ en Scharlo, zoo mede alle de in het voorzeide stads district woonachtig zÿnde vaste Ingezetenen die den ouderdom van 18 jaren hebben bereikt en het 51ste jaar nog niet zÿn ingetreden, en welke niet tot een der voorzeide Corpsen behooren (met uitzondering nogtans van de drie eerste hooge ambtenaren en de leden van den Raad van Policie, van het Hof van Civile en Criminele Justitie en van het Collegie van Commercie en Zeezaken, met en benevens de Secretarissen van Policie, van het Gouvernement en van Justitie, gelÿk ook de Wÿkmeesters en eindelÿk alle de genen die voor de Commissie, ter vrÿstelling zÿn verschenen, en door dezelve Commissie werkelÿk zÿn vrÿgesteld geworden) op aanstaanden Dingsdag den 26sten dezer maand, des namiddags te drie ure, afzonderlÿk vergaderen zullen binnen het Hoofd-Fort Amsterdam; zullende de genen die daaraan in gebreken blÿven, verbeuren eene boete van tien pezos van achten, of met drie dagen, gevangenis worden gestraft; ende zulks zonder onderscheid van rang of stand, en zonder dat iemand, tot verschooning zÿner non-comparitie op den evengemelden dag, zal kunnen of mogen inbrengen dat hÿ, volgens het bestaande reglement van Organisatie, van persoonlyken dienst ontslagen is; aangezien hÿ zÿne redenen, tot vrÿstelling, aan de hiervorengemelde Commissie, behoorde te hebben opgegeven indien hÿ vermeend had eenige te hebben welke hem van den schutterlÿken dienst, en dien ten gevolge van deze oproeping, zoude hebben vrÿgesteld.

Gedaan op Curaçao den 21sten Junÿ 1821, het achtste jaar van Zÿner Majesteits regering.

(w. g.) CANTZ'LAAR.

Ter ordonnantie van Zÿne Excellentie,
(w. g.) W. W. DUYCKINCK, Gouv. Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam, in de Willemstad, aan de Overzÿde, op Pietermaaÿ en Scharlo, dato utsupra.

(w. g.) W. W. DUYCKINCK, Gouv. Sec.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste

INGEKLAARD—JUNY.

16	golet Elizabeth, Blan,	St Thomas
18	brik Lisette, Akkerman,	Spaansche kust
19	golet Klein Alexandria, Arends,	Aruba
	—— Josefa, Rafetty,	Spaansche kust
20.	—— Dorothea, Evertsz,	Klein Curaçao
21.	bark Henrietta, Tromp,	Spaansche kust
22.	golet Anna Catharina, La Roche,	dito
	lantje Trinidad, Montarris,	dito

UITGEKLAARD—JUNY.

16.	golet El Carmen, Monaga,	Spaansche kust
	—— El Carmen, Ramires,	dito
18.	brik L'Eclipse, Reveille,	Marsaille
	golet Eliza, Servo,	New York
	—— Rita Silva, Ocando,	Spaansche kust
	—— Elizabeth, Blan,	dito
19.	golet Maria, Moresh,	St. Thomas
20	bark Mercurius, Walter,	dito
21.	golet Klein Alexandria, Arends,	Aruba
	—— Jacobo, Crane,	Spaansche kust
	—— Generaal van Starckenborgh, De Pool,	St. Thomas

De Slaven die onlangs een water pont gestolen hadden, en daarmede naar Coro gevlugt zyn, doch naderhand op dit eiland zyn terug gebragt, werden op den 14den voor het Hof van Civile en Criminele Justitie te regt gesteld; en vier hunner zynde de aanvoerders, te weten: Juan Andrees, Johannes, Pedro, en Betriaan, gevonnisd, om onder de galg met den koord om den hals te staan, en naderhand strengelyk te worden gegeeseld, welke vonnis op verleden Donderdag morgen voor het Fort Amsterdam voltrokken werd. De twee anderen, Jan en Paulletta, stonden aan de kaak met een planken bord op hunnen borst, terwyl de scherpregter het vonnis aan de anderen uitvoerde Een ander Slaaf, welke, naar het scheen, gedwongen werd hen te volgen, werd door het Hof vrygesproken.

Het volgende zyn byzonderheden van het nemen van den Spaanschen kaper Resurrection, door den Patriotschen kruizer Josefa, welke wy ter informatie van onze Lezers hierin sluiten:

"Op den 14den Juny ontvingen wy berigt van den kommandant van Vela de Coro, dat het Spaansche faloechie La Resurrection, in de Baai geankerd lag, omtrent een myl afstands van de wal. Wy gingen terstond hetzelve opzoeken, en omtrent een half uur naderhand, onder de wal zynde, bemerkten wy dat hetzelve op ons afkwam Wy lieten hetzelve naderen, tot op een' kleinen afstand, toen wy twee geweer schoten deden, terzelfder tyd hem toeschreeuwende, dat wy koningsgezinden waren, intusschen dat het naderde, maakte wy onze geweren gereed, en begonnen een wel gerigt vuur dat byna vyf minuten duurde, wanneer hetzelve zich overgaf Toen wy hetzelve aan boord kwamen, bevonden wy vyf mannen, die by de stukken waren, dood, alle de anderen liepen in het ruim. Hetzelve is bemand met één 6 ponder, twee draai bassen, 40 geweren, en 33 mannen, als mede een aantal hand granaten, en eene menigte houwers en pistolen De bovengemelde kaper werd op den 14den Juny om half drie s'namiddag, door den Venezueliaanschen kruizer, kapt. Raffety, genomen en naar Coro opgezonden"

Wy blyven nog steeds verstoken van eenige belangryke tydingen van de Spaansche Kust. Men zegt, dat de Independenten San Felippi genomen hebben, en dat een gedeelte van hun leger Valentia belegert; doch wyl dit slechts geruchten zyn, kunnen wy voor derzelver echtheid niet instaan. Z. M.'s brik de Merkuur, met de vaartuigen onder haar konvooi, kan binnen kort verwacht worden, als ook dat wy door haar belangryke tydingen zullen bekomen.—Van eenig gevecht van aanbelang hebben wy ook niets vernomen.

Wy vernemen, door eene aankomst op gisteren van Santa Martha, dat de Spaansche troepen in Carthagena een groot gebrek aan leeftogt hebben, en dat men daarom verwacht, dat die plaats weldra in de handen van den generaal Montilla zal vallen.

UIT EENE HAARLEMSCHE COURANT.

Turin den 11den Maart.—Eergisteren heeft men berigt gekregen, dat de bezitting van de belangryke vesting Alessandrie, bestaande uit twee regiment kavallerie, in opstand was geraakt en, hare vreze te kennen gevende, dat de onafhankelykheid van Piemont door de nabyheid van de Oostenryksche legers werd bedriegd, eene constitutie had verlangd. Men verneemt tevens, dat dergelyk beweging zyn ontstaan onder de bezitting van Coni; men vreest voor de bezittingen van Novare en Verceil en men meldt, dat twee regimenten ruitery, uit eigene beweging, den marsch naar Alesandrie hebben aangenomen. Tot op dit oogenblik is het in deze hoofdstad rustig en Z. M. de koning heeft gisteren eene proclamatie uitgevaardigd, by welke hoogstdezelve verzekert, dat de ongerustheid, welk zich onder de troepen heeft verbreid, ongegrond is; de Oostenrykers noch vestingen noch eene ontbinding van de Piámontsche troepen hebben verlangd; dat men integendeel de meest geruststelden verzekeringen heeft ontvangen, ten aanzien van de onafhankelykheid des ryks; en dat eene beweging der troepen, welke niet door den koning mogt zyn bevolen, tegen zynen wil, aanleiding zoude kunnen geven tot het binnenrukken van vreemde soldaten. Z. M. verzekert tevens de gene, welke deel hebben genomen aan deze bewegingen, dat zy, vrywillig tot hunnen pligt terug keerende; hunne rangen en zyne gunst zullen behouden.

Den 14den Maart.—'sKonings proclamatie heeft geenen invloed gehad op de bezetting van Alessandrie, welke, zoo men verzekert, 10,000 man sterk is, en het voorbeeld dezer troepen is door de meeste bezettingen, als die van Fossano, Pignerol, Tortone, Verceil, enz. gevolgd.—De troepen, welke in deze hoofdstad in bezetting lagen, zyn rustig gebleven, met uitzondering van 300 man, welke den 12den de *vlag der onafhankelykheid* in de citadel hebben opgestoken, en wel op het gerucht, dat de troepen van Alessandrie herwaarts in aantogt waren.

Alstoen heeft Z. M. de koning eene proclamatie uitgevaardigd, waarin hoogstdezelve zyn leedwezen betuigt, dat de troepen van Alessandrie blyven volharden in hunne ongehoorzaamheid en zich, afgescheiden van hunne opperhoofden, in de citadel dier vesting hebben opgesloten; dat alzoo het lot en de onafhankelykheid van het vaderland ten hoogste worden in de waagschaal gesteld, daar de verbondene mogendheden nog zeer onlangs eenstemmig hebben besloten, om nimmer te erkennen eenige daad, door welke de wettige en staatkundige orde van zaken, thans in Europa bestaande, wordt om verre geworpen, en uit dien hoofde alles, wat strydig is met het behoud dier orde, gewapenderhand zullen wraken; dat hy in deze omstandigheden niets kan toestemmen, 't welk aanleiding zoude kunnen tot eenen inval van vreemde troepen, en dat, indien deze mogt plaats hebben, of indien zyne beminde onderdanen door een burger oorlog mogten geteisterd, niet hy, maar de verbrekers der wettige orde er de schuld van zouden dragen.

In den avond van den 12den heeft Z. M. de koning Victor Emmanuel, na eenen raad van ministers, by welken de minister van buitenlandsche zaken, dien dag uit Laybach aangekomen, tegenwoordig is geweest, besloten, om *afstand te doen van de kroon*, ten behoeve van zynen broeder, den hertog de Genevois. Daar deze vorst zich echter *op reis bevindt naar Modena, om den koning van Napels te begroeten*, is de uitoefening van het souverein gezag vooreerst aan den prins van Savoye Carignan, als regent, opgedragen.

Den 15den Maart—Den 13den dezer heeft het stadsbestuur, benevens de generaals en kommanderende officieren van het garnisoen der hoofdstad, op verzoek van den prins regent, ten einde hun gevoelen, aangaande den tegenwoordigen stand van zaken, te openbaren, aan hoogst denzelven ingeleverd eene verklaring, by welke zy betuigen: "dat de tegenwoordige omstandigheden zoo gevaarvol, de rampen van eenen burger oorlog zoo dreigend, en de vorderingen *van het volk* zoo luide zyn, dat het voor het welzyn van den staat onvermydelyk is *de Spaansche constitutie te proclameren* behoudens zoodanige wyzigingen, als de koning en de nationale vertegenwoordiging noodig zullen oordeelen." Deze verklaring is geteekend geworden door den markies Coardi di Carpenetie, syndicus der stad, den heer Calliani, syndicus van de burgery, de leden van den gemeente-raad, de generaals, inspecteur van de infanterie en kommandant van de militaire divisie, de kolonels van de garde, de garde dragonders en het regiment Aosta, en verscheidene andere hoofd officieren.

Dienzelfden dag heeft Z. K. H de constitutie, door de Spaansche Cortes in Kadix aangenomen, als de grondwet van den staat verklaard. Hoogstdezelve heeft by deze proclamatie tevens te kennen gegeven "dat de drang der omstandigheden hem noopt, om zonder uitstel gehoor te geven aan de wenschen des volks en alzoo den staat te behouden; dat hy in deze moeilyke oogenblikken buiten staat is geweest, om de grenzen zyner magt, als regent te onderzoeken; dat zyn eerbied voor den tegenwoordigen koning [den afwezigen hertog de Genevois] hem zoude beletten, om zonder deszelfs goedkeuring, eenige verandering te maken in de grondwetten van het ryk; doch de omstandigheden te dringend zyn, en het in de eerste plaats van belang is het volk, gelukkig, en zonder door eenen burger-oorlog te worden verscheurd, voor den nieuwen koning te behouden: dat hy alzoo de Spaansche constitutie als grondwet afkondigt, in de overtuiging, dat Z. M. de koning dit besluit met zyne souvereine goedkeuring zal bekrachtigen."

LONDEN.

Napoleon Bonaparte—Het volgende heeft plaats gehad in het Britsche Huis der Gemeentens, betrekkelyk dit luisterryk karakter:

Mr. Hume rees op, om een berigt te geven van de uitgaven der gevangenhouding van Napoleon. Indien het al billyk ware, om Napoleon gevangen te houden, zoude hy er tegen inbrengen, dat in de tegenwoordige financieele bezwaren van het land, hy genoegzaam konde gevangen gehouden worden, op een tiende der onkosten die voor hem thans gemaakt worden. Hy was in bezit van eene begrooting van die uitgaven voor het jaar 1819, en sedert dien tyd heeft hy geene vermindering hierin gezien.

De uitgaven voor de staf bedraagt	£ 24,000
De uitgaven voor de militairen	„ 193 674
De toevallige uitgaven voor het onderhoud, &c. van Napoleon	„ 57,000
De onkosten van provisie vaartuigen, omtrent	„ 5.000
De onkosten voor de zeemagt	„ 160,000
De algemeene onkosten	£ 439,674

Hy vernam, dat het gouvernement zich onlangs met O. I. kompagnie verbonden had, dat de kompagnie alle onkosten zoude betalen, en dat zy door het gouvernement zoude bepaald worden; eene som, gelyk aan het bedrag van de avary onkosten, welke tot het gevangen houden van Napoleon voor de drie laatste jaren vereischt werden. Sir Robert Wilson sprak tegen deze gevangenhouding van Napoleon. In het gevangen houden van dien luisterryken man, zag hy niets dan oneer. Napoleon Bonaparte gaf zich over, onder de bescherming van Engeland, en zyn vertrouwen op de edelmoedigheid der Engelschen, was de oorzaak dat hy op eene rots verbannen werd, waar hy de wreedste beleediging verduren moet. Afgezonderd van zyne bloedverwanten, zelfs van zyn jeugdig kind, werd hy van alle huizelyke genoegens ontstoken. Het was eene bewezene daadzaak, dat hy heeft kunnen ontvlugten, maar hy verkoos lie ver zich op de edelmoedigheid van Groot Brittanje te vertrouwen. Zoude Frankryk ooit hare vryheid weder verkrygen, zoo konde zy niet gedogen, om den held, dewelke eens de souverein van hare keus was, op de onherbergzame overhangende kruin van eene dorre rots te zien kwynen. Mr. Croker verbond zich te bewyzen, dat Napoleon mooitjes in de strikken gejaagd werd, en dat in deze geheele handelwyze de eer van dit land en deszelfs officieren buiten verwyt waren. Mr. C. Hutchinson zeide: hy kon niet anders dan zyne afkeuring aan den dag toonen, van de wrede en lage policie, welke men tegen Napoleon gebezigd had; het was tegen alle grondbeginselen van geregtigheid, menschlievendheid en eer. Voegde het der *Britsche natie cipier van het heilig verbond te worden?* — De ware grondbeginselen van deze despoten; hun haat aan alles wat liberal edelmoedig en vry was, werd nu aan al de wereld openbaar — Napoleon, zelfs op den hoogsten toppunt van zyne magt, was nooit schuldig aan eenigen aanval op de verlichting en beschaving der natiën en niet half zoo gevaarlyk voor hunne vryheid als de daden, welke onlangs de onheiligheid der raadsvergaderingen van de geallieerden kenschetsten. Voor twintig jaren, hebben de geallieerden hunne onderdanen opgeroepen, om hen tegen de tyranie van Bonaparte by te staan.— Hebben zy hunne beloften nagekomen? Heeft Pruissen, heeft Rusland, heeft Oostenryk dit gedaan. By het traktaat van Parys, en het congres te Weenen, steunde de geheele onderhandelingen op het grondbeginsel, om het stelsel te schenden, dat de bondgenoten zich verbonden hebben te onderhouden; en de edele lord (Castlereagh) heeft mede gewerkt in hunne verrigtingen. Daar de bondgenoten alle hunne beloften verbroken hebben, zoude het eene daad van eene voorbeeldeloze tyranie en verdrukking tegen het individueele en gevaarlyk door deszelver voorbeeld aan de rest van het menschdom zyn, om Napoleon in zyne tegenwoordige gevangenschap te houden. Het zoude goed zyn voor Oostenryk en Rusland, en de despoten van het Heilige Verbond, om in eene zaak mede te werken, welke zoo wel met hunne algemeene karakter strookt; maar dat wy als de altoos durende cipiers van Napoleon zullen spelen, was het schrikkelykst en verachtelykst. Wat ook de aanmerkingen van een historie schryver op zyne gedurige gevangenschap zyn mogten, zy zullen hier op neerkomen, na dat alle gevaar van dit land, voor zyne vryheid opgehouden had te bestaan, hy zoude nu alleenlyk aangehouden worden, om personeele wrok tegen den man te voldoen. Een half millioen in het jaar, en byna die som werd besteed tot dit oogmerk voor schepen, troepen, en het civile gouvernement van het eiland. Het volk moest zeer dwaas zyn, in plaatst van de verlichtste te zyn, gelyk het geval is, indien zy voortgaan dergelyke kosten te maken, om zulk eene zaak goed te keuren.— Mr. Hume stelde voor, om eene rekening te eisschen, die het gouvernement van de O. I. kompagnie op den 1sten Mei 1821 verschuldigd was. Men keurde deze voorstelling goed.

De buitengewoonste zaak, die voor eenigen tyd door eenig mensch begaan is, schynt, volgens het berigt van de debaten, door den majoor generaal Wilson, in het Huis op Donderdag nacht te zyn begaan. De majoor generaal *verzet zich plegtiglyk* tegen het gevangenhouden van Bonaparte op St. Helena, hetwelk, indien niet zonderling, evenwel zeer buiten gemeen is, te meer, dat hy een ander lid vond in Mr. C. Hutchinson, gereed om hem op deze gelegenheid bytestaan. Aangaande de staatkunde om Bonaparte gevangen te houden, deze heeft men zoo lang reeds ter zyde gesteld, dat wy zekerlyk het der moeite niet waardig achten hier verder over aan te merken, maar wat ons meest geraakt heeft, is dat onze nakomelingen ooit den naam van majoor generaal Wilson hooren en zyne boeken zien zullen, zy genoopt zullen zyn niet te belooven, dat *hy* die de verachtelyke gevangenis van den *luisteryken* Napoleon bejammert, en by die eerst aan het licht gebragt heeft de ombrenging der gevangenen en het vergiftigen te Jaffa, dezelfde individueel is, of dat zekerlyk de generaal majoor de publieke smaak heeft moeten opvolgen, en tevens zyne vorige bekendmaking vergeten hebben.

The Slaves who lately stole the water punt, and with it made their escape to Coro, but who were afterwards brought back to this island, were tried on the 14th inst. before the Court of Civil and Criminal Justice, and four of them, viz. Juan Andres, Johannes, Pedro, and Beitraan, being the principals concerned, were sentenced to stand under the gallows, with a rope round each of their necks, and to be afterwards severely flogged, which sentence was carried into effect on Thursday morning in Fort Amsterdam. The other two, Jan and the woman Pauletta, stood on the Pillory, with a label on their breasts, while the executioner inflicted punishment on the partners in their crime. Another Slave, who it appeared was forced on board the water punt by the others, and compelled against his will to accompany them, was pardoned by the Court.

The following particulars of the capture of the Spanish privateer Resurrection, by the Patriot cruizer Josefa, have been handed to us, which we insert for the information of our Readers:—

"On the 14th of June we received accounts from the commandant of the Vale de Coro, that the Spanish feluchs, La Resurreccion, had anchored in the Bay, about a league distant. We immediately got under way in search of her, and about half an hour afterwards, while standing towards the land, we discovered her bearing down upon us. We allowed her to approach till within a short distance, when we fired two muskets, crying out at the same time that we were royalists, and in the meantime while she was drawing near to us, we got all our musketry ready, and commenced a well directed fire for about five minutes, when she struck. On boarding her we found five men, which had been stationed at the gun, killed, all the others having run into the hold. She mounted 1 6 pounder, 2 swivels, and had 40 muskets and 33 men on board. We found on board 1 case of hand granades, and a number of cutlasses and pistols. The above privateer was captured on the 14th June at half past 2 *a. m*, by the Venezuelian cruizer Josefa, capt. Rafferty, and sent into Coro."

We are without any news of interest this week from the Main. It is said that San Felipe has been taken by the Independents, and that a part of their army was besieging Valencia, but as these are merely rumours, we simply notice them without vouching for their authenticity. His Majesty's brig Mercury, with the vessels under her convoy, may be shortly expected, and by them we will probably receive some important information of the posture of affairs in Venezuela. Nothing positive is yet mentioned of a general engagement having taken place between the contending armies.

We learn by an arrival yesterday from St. Martha, that the Spanish troops in Carthagena were suffering the greatest privations for want of provisions; and that it was thought, in consequence, the place would soon fall into the hands of the Independents under general Montilla.

A SEVERE LESSON.

(*From the Literary Gazette.*)

M. de la Place relates the following amusing account of the late count d'Egmont, as delivered to him by the count himself. "I had not been," said he, "more than six months in the Mousquetaires, before enchanted at being released from the trammels of the school, which had for a long time annoyed me exceedingly, I plunged blindly into the vortex of pleasures, in which I saw my young companions enjoying themselves.

"One night, after having dined sumptuously and joyfully with several of my friends, we proceeded to the opera, which we found exceedingly crowded, and where, after having pushed and squeezed ourselves in as well as we could, we obtained standing room in the centre of the pit. There forced to stop, I should, as my companions did, have waited with great patience, if I had not unluckily found directly before me an old gentleman in a brigadier's wig, whose amplitude formed before my eyes a species of screen, which totally concealed from me any thing that was going forward on the stage, and especially prevented me from seeing a young dancing girl, in whom I felt a great interest.

"After having begged and prayed the gentleman, whom I was already incommoding exceedingly, to allow me a glimpse of the stage, by a certain change of position, which he drily answered was impossible; irritated by his coolness and my own awkward situation, at which, to crown my misery, my neighbours, and especially my young companions, were heartily laughing, I took from my pocket a pair of scissors, with which I set to work, not only to prune away the superfluous branches and foliage, if I may us the expression, which annoyed me, but also the thick clubs which served to ornament its tail.

"The bursts of laughter which my vengeance excited, having awakened my gentleman from the species of apathy in which he had till then seemed buried, he perceived the state to which I had reduced his perriwig, 'My young friend,' said he, turning round as well as he could, 'I expect you will not leave the house without me.' This little civility, continued the count d'Egmont, and especially a certain glance of the eye by which it was accompanied, by making me sensible of the whole extent of my folly, moderated, I confess, considerably the pleasure I had felt in committing it! however, the wine was poured out, and I felt that I was compelled to drink it.— At the conclusion of the opera, my gentleman, without speaking, gave me a sign to follow him.

"After having crossed, not without difficulty, the square of the Palais Royal, and passed through the Rue St. Thomas du Louvre, we came under the arcade, where stopping suddenly, 'M. Le Comte d'Egmont,' said he, 'for I have the honour of being acquainted with you, you are young; and I owe you a lesson, for which your late father, whom I knew better than I do you, would perhaps have thanked me: when a man gives a public insult, and especially to an old soldier, he ought at least to know how to fight. 'Let us see,' continued he, drawing his sword, 'how you will acquit yourself.' Enraged and humiliated by a proposition which seemed to me to border on contempt, I rushed on him with all the impetuosity of which my youth and my indignation rendered me capable; but my gentleman without being in the least discomposed, as steady as a rock, contented himself with parrying my thrusts by the most insolent parades in the world; and at last made no other return to my attacks than by a quip, which made my sword fly out of my hand to the distance of five or six paces. 'Pick up your sword, monsieur le comte,' said he, with the same coolness, 'it is not like an opera-dancer, but like a brave cavalier, with a firm foot and a steady eye, that a man of your name ought to fight; and this is what I now invite you to do.'

"'You are most cruelly in the right,' answered I, endeavouring to stifle the feelings which were agitating me, 'and I hope soon to prove myself worthy of your esteem.' Fixedly determined rather to perish, than to expose myself to fresh sarcasms from this singular enemy, I placed myself opposite to him, and attacked him with a coolness equal to that which he displayed in defending himself. 'Very well, very well indeed,' exclaimed from time to time, this devil in human form, until the moment when, having run me me through the sword arm, he said, 'There; that's enough for the present.' So saying, placing me against the wall, and telling me to wait till he came back, he ran to the Palais Royal, brought a coach, bound up my wound with a handkerchief, and telling the coachman to drive up to the Mousquetaires de la Rue de Beaune, he delivered me into the hands of the porter, and took his leave.

"After a confinement of more than six weeks, which were required to cure my wound, I had not rejoined the world more than a week, when one evening going into the Cafe de la Regence to look for some of my companions, I recognised my gentleman, who quitted his seat, placed his finger on his mouth, and exclaiming 'Chut!' rose, came towards me, and made me a signal to follow him. Arrived under the same archway, 'You have amused yourself a little at my expense, my dear count,' said he, 'in recounting our adventure, and I have too great a regard for you, not to contribute all in my power to render it still more agreeable, by furnishing a continuation, which you may add to the story when you next relate it. Come, draw your sword.'

"This second lesson, which was very similar to the first, was followed some months after by a third. The executioner, if I may so call him, at last became so terrible to me, that I hardly ventured into public without feeling a sort of shudder, lest I should encounter him, for I had forgot to mention, that the last lesson which he had condescended to give me was on the eve of the carnival, which he had made me pass in the most melancholy manner possible in my bed.

"Judge, therefore, of my joy, as well as gratitude, when a waiter from the Cafe de la Regence arrived one morning at my lodgings, and said, 'You will pardon me, monsieur le comte, but I thought you would not be sorry to hear that monsieur 'Chut' died last night, and my mistress hopes we shall soon see you again in our house.'"

COLONIAL INTELLIGENCE.

Port Spain (Trinidad, April 21.—For several days past the mountains to the north of the town, between the valleys of St. Ann's and Maraval have been perceived to be on fire, which we are sorry to say has increased to such an alarming extent as not only to endanger many valuable properties, but has already destroyed a quantity of canes on the estate of Mr. Boissiere in the valley of Maraval; and materially injured the new settlement of the chevalier de Gannes which, we believe and hope, is the extent of the mischief occasioned up to this time, 4 P. M. His excellency lieutenant colonel Young, with the greater part of the 3d West India regiment, and the whole of the government negroes amounting to near 1000 men, with an alacrity usual to that gallant officer, proceeded at 6 o'clock this morning to Fort George, where he is using every exertion to stop the ravages of the devouring element, which threatens destruction to many valuable properties in its neighbourhood. H. Fuller and H. St. Hall, Esqrs. who estates are in great danger, are exerting every effort for their preservation in which we trust they may be successful; but unfortunately the breeze which still continued fresh, added to the extreme draught increases the evil, and the flames spread with the rapidity of lightning, reaching from the extremity of the mountains, a little to the westward of the St. Ann's valley into that of Maraval.

LONDON.

April 19.—The coronation is now said to be positively fixed for Tuesday the 19th day of June next. The young gentleman who is to represent the Campion of England on that occassion is now taking lessons of horsemanship Astley's.

Places are to be assigned at the king's coronation for the lord mayor of London, the lord mayor of Dublin, and the provost of Edinburgh.

The bill for his majesty's coronation robes exceeds, it is said, 20,000*l* of which 11,000 falls to the furrier's share. For the black spots on the inside of the robes no less than 20,000 Astracan lambs's feet have been required

The New Crown.—This splendid attribute of royalty, which has just been completed by Messrs. Rundel and Bridge, was lately depositated in the Jewel house, Tower. It is much larger, loftier, and more magnificent than the former crown; appropriate to the dignity of the British empire. The new crown is about 15 inches in elevation; the arches, instead of sinking in their centre, are raised almost to a point, being themselves embossed and edged with brilliants, and supporting an orb of brilliants also, more than six inches in circumference. This is surmounted by a Maltesse diamond cross, of exquisite workmanship, on whose side and top are suspended three remarkably large pearls. In the front of the crown is an unique sapphire of the purest and deepest azure, two inches long and an inch broad. At the back is the ancient ruby, which was worn by Edward the Black Prince and our fifth Henry in the victories of Poictiers and Agincount. The sapphire and ruby are each inserted in a Maltese cross of brilliants, while the other parts of the crown are occupied with large diamond flowers. The rim is encircled with diamonds, sapphires, emeralds, and rubies, of very considerable magnitude; and the whole is surrounded, immediately above the ermine, with large pearls. The several other articles of the king's regalia, and of the splendid coronation service, are also placed in the Jewel house. These have been all restored to their ancient splendour, preparatory to the coronation.

£64,100 15s was the sum expended in the *prosecution* of the queen, and £62 250 for her *defence*, making, with upwards of £3000 extra expenses, in preserving the peace during the trial, a total change to the country of £129,454 5s.

In the papers of Sunday it is als ledged that a courier from Leybach had reached Turin with intelligence that Austria was not averse to the establishment of a representative constitution for the Piedmontese, if granted by their sovereign; although she would not under any circumstances tolerate that of Spain. We cannot judge to what degree of credit these allegations are entitled; some paragraphs from Hungary, in the Hamburgh mail, confirm the preceding descriptions of the great extent and deliberate preparation of the armament, or conspiracy (if it may be so called) for restoring liberty to the Greeks. Ali Pacha's conversion to christianity is not among the least curious stories circulated at this eventful era.

The following is an extract of a private letter, dated Paris, March 10:—"The duchess d'Angouleme expects, in a few months, to give another heir to the throne of France! The friends of the duchess de Berri console themselves with the possibility of this repetition of Sarah's miracle proving only a daughter, who will, of course, not interfere with the claims of the duke of Bordeaux. Some doubt the fact altogether, and attribute the change in madame's appearance to the dropsy, whilst more malicious commentators give the same origin both to the infant duke and to his embryo cousin, and attribute each to the cleverness of the court mantau maker. It is also rumoured in the court circle here, that Fouche, before he died, sent a sealed packet to the king, containing strange documents, and amongst others, proofs of the illegitimacy of the king of Rome."—*Englishman.*

Interesting case.—His majesty's free pardon has been received for Joseph White, under sentence of death in Newgate. The case of this youth, only about 17 years of age, is peculiarly interesting. He was convicted on the 8th of December of a street robbery, during the time of a fire, near Wardour street, and ordered for execution, with five others, on the 31st of January. On the Monday previous, sheriff Waithman made a representation to lord Sidmouth, who gave the circumstance a most attentive consideration, and a respite was sent about five o'clock that afternoon.

From that time sheriff Waithman has been unremitting in his inquiries. It appears the prisoner had but recently come to town, and resided with his parents in the neighbourhood of Wardour-street, and unfortunately went to see the fire. While mixing in the crowd, a rush was made by a gang of ten or twelve pickpockets; and the prosecutor, who had his seals and chain snatched away, laid hold of White, charged him with the robbery, and called to two of his companions, who were at some distance, and did not see the robbery, and they came up and assisted in conveying White to the watch-house. No property was found upon him, nor was he in a situation to convey it to others, had he really been the thief.

When the charge was given at the watch-house, a young man, stranger to the prisoner, stated that he stood near the spot at the time; that the prosecutor appeared greatly confused and much intoxicated, and remained two minutes after the robbery, before he laid hold of any body, and that he did not think it possible for him to identify the person who robbed him. The young man was, however, treated as an accomplice. He, however, attended at the Police-office, where his testimony was again discredited, and White was fully committed.

Although he was well connected, fearful of exposing himself and his friends, he concealed his dreadful situation from them till it was too late, the consequence was, that he had no counsel at his trial. The friendly stranger again attended on his behalf, and repeated the evidence he had already given; but being contradicted as to the prosecuter's intoxication, by the prosecutor himself and his two companions, he was disbelieved, and from the fact of his thus coming forwards again, suspected to have been an accomplice.

After the conviction, the prisoner's mother got some friend to draw up a petition for mercy, and which, under the delusion which is very common, that a deniel of guilt would render the petition nugatory, and would be considered flying in the face of the court and jury, contained the acknowledgment of the justice of his sentence. White positively refused to sign this petition, avowing that he would sooner die than admit this falsehood. His mother, however, thinking the petition essential for the preservation of his life, induced his brother to sign the prisoner's name to it. This innocent forgery produced at first a strong impression against the prisoner; but the circumstances, when known, placed him in a more favorable point of view.

Mr. sheriff Waithman, in the course of his inquires, has been able to produce the most satisfactory evidence of the good character and veracity of the friendly stranger who appeared as a witness. He has also been able to produce the concurrent testimony of eight or ten respectable persons, as to the intoxication of the prosecutor; seven of whom, including the landlord of the public house, have made affidavits, stating, that he had been several hours drinking various sorts of liquors, and that he was quite intoxicated. Mr. Waithman was also enabled to produce the affidavit of a very respectable gentleman, who not only speaks highly of White's character, but also states, that as he was returning home that evening near to the spot, he saw White a short time previous to the robbery, and spoke to him—and that he was entirely alone, which testimony completely disconnects him from any gang. It appears, that one of the companions of the prosecutor, who swore to his sobriety, does not, nor ever did, live at the place which he swore to be his residence, and was not to be found. The worthy sheriff addressed a letter to the foreman of the jury, and received a declaration the next day, signed by all the jury, stating, that they acted on a belief that the prosecutor was sober, and that they discredited the witness for the prisoner, looking upon him in the light of an accomplice.

These and other documents the sheriff laid before lord Sidmouth, who submitted the whole to Mr Baron Garrow, before whom White was tried; and the learned judge has given it as his opinion, that had these circumstances been brought forward at the trial, the jury would have found a verdict of not guilty. In consequence of which his majesty has been graciously pleased to grant his free pardon. Thus has this youth been most providentially saved from an ignominious end.

Christophe, the late king of Hayti, who considered it one of his important duties to cutt off the heads condemned criminals with his own hands, was accustomed to find relaxion from his nnmerous occupations in theatrical amusements. We have seen a copy of a tragedy in three acts, in verse, which was represented before him in 1817, and was printed at the Royal Press of Sans-Souci. It is entitled Nehri the Haytian chief, and is written by the count de Rosiers, one of the principal dignitaries of the Haytian court. The count like Æsop, was born a slave; he was sold on the coast of Guinea, and terminated his studies in a habitation on the plain of Cayes. The scene of the tragedy is laid at Hayti, in 1802, at the period of general Leclerc's expedition. In a work produced under such circumstances, it is hardly necessary to say that every virtue falls to the lot of the negroes; and in order to afford relief to the picture, the poor whites are painted as black as devils. The dedication, which is addressed to madame Christophe, is a curious piece of writting. It concludes in the following manner:—"It is glorious for me to possess your approbation, and it is sufficient for my happiness that this piece is agreeable to you; for it is with your enlightened taste, as with those radiant stars, which, by a slight degree of conjunction with others more small and obscure, impart to them some of their own brilliancy and magnificence." From this specimen, it may be inferred that the poets of Europe might profit by taking lessons in flattery from their brethren in the new world.—*Foreign Journal.*

The Niger.—It is at length ascertained that this river empties itself into the Atlantic Ocean, a few degrees to the northward of the equator. This important fact is confirmed by the arrival of Mr. Dupuis from Africa. This gentleman was appointed consul from England, at Ashantee (where Mr. Bowdich resided for some time). He is acquainted with the Arabic and Moorish languages, and got his intelligence by conversing with different traders with whom he fell in at Ashantee. He thought it so important as to warrant his voyage home to communicate to government what he had learnt. We say that Mr. Dupuis has *confirmed* this fact, for it so happens that he has been anticipated in the discovery of the geographical acumen of a gentleman of Glasgow, who arived at the same conclusion by a most persevering and diligent investigation of the works of travellers and geographers ancient and modern, and examining African captives; and had actually constructed and submitted to the inspection of government two or three months ago, a map of Africa, in which he lays down the Niger as emptying itself into the Atlantic, in about four degrees north latitude, after tracing out its entire course from the interior.

ANECDOTES.

Ludicrous Incident.—A country man was lately drugging homewards from Dumfries market, with a bottle of barm in his pocket. An acquaintance overtook him, and they began to walk at a pretty brisk pace. This set the barm aworking, and at last the cork flew out with a crack as loud as the report of a pistol. His companion, believing they were beset by robbers, cried out—"Lord's mercy, ye're shot, John, rin to that house, man, and get help."—John, in dreadful agitation, made for the house. Evils come upon the unfortunate thick and threefold. He had just entered the house, when he came full drive against the lintel of a low inner door. He was overturned in a moment, and tumbled heels over head into the apartment. The amazed inmates, recovering from the astonishment of this strange rencontre, went towards him. "I'm shot—i'm murdered," roared he—"Ye look gey like it, nasty beast that ye are (said the girl of the house) look at his breeks." The barm escaping from the bottle had spread in copious streams down his nether garments. This occasioned the girl's mistake, O, ye powers, such a mistake, and such a discovery! The *murdered* man got up, and without speaking a word, sneaked off as if his nose had been bleeding.

Mercantile pun.—A few days ago, two gentlemen were conversing on the badness of the times (the usual topic of conversation at present) when a flock of pigeons happening to fly over their heads, attracted their attention.—"How happy," exclaimed one, "are these pigeons!—they have no acceptances to provide for." "You are wrong there," replied the other, "for they have *their Bills to provide for* as well as we!"

Cut for cut.—A gentleman at Paris amusing himself in the gallery of the Palais Royal observed, while he was carelessly looking over some pictures, in a bookseller's shop, a suspicious fellow stood rather too near him. The gentleman was dressed according to the fashion of the times, in a coat with a prodigious number of silver tags and tassels, upon which the thief began to have a design; and the gentleman, not willing to disappoint him, turned his head another way, to give him an opportunity. The thief immediately set to work, and in a trice twisted off seven or eight of the silver tags.—The gentleman perceived it, and drawing out a penknife, caught the fellow by the ear and cut it off close to his head. "Murder! murder!" cries the thief. "Robbery! robbery!" cries the gentleman. Upon this the thief in a passion, throwing them at the gentleman, roared, "There are your tags and buttons." "Very well," says the gentleman, throwing it back in like manner, "*there is your ear.*"